

A színpadon nem eszünk, nem füttyörészünk

V. KRASZNICA MELITTA

Komárom. Az utóbbi, közel 15 évben a Jókai Színház valamennyi műsorfüzetén olvashatjuk a nevét. Ügyelő: Nagy László. De mire is kell ügyelnie egy ügyelőnek? „Az előadás zavartalan menetére, hogy az adott pillanatban minden és mindenki a helyen legyen” – foglalja össze a lényegét.

Segédszínműként, stúdiós-ként került a Jókai Színházhoz még 1995-ben, az elkövetkező években Budapest és Póronyban is többször felvételre zett a színművészeti főiskolára, sikertelenül. Ma már nem bántja, mint mondja, valószerűleg nem lett volna belőle nagyon jó színész. Álma viszont, hogy színpadon dolgozzon, hogy tagja legyen a tarsulatnak, így is teljesült. Az ügyelői munka mellett kisebb szerepekben színpadra lép, szabadidejében az órszűfalui ES?! Színházban esik, úgy puffan improvizációs show-nak, és diákszínjátzó csoportokkal is foglalkozik. Mint mondja, amikor egy kis szabadideje van, az is a színpadonról szól.

Az első alapszabály

A színpadon nem eszünk, és nem füttyörészünk. „Ez volt az első alapszabály, amit stúdiós-ként az akkori ügyelőtől, Lu-

kács Ferencől megtanultam és ügyelőként én is megköveteltem mindenkitől – meséli. – Mindkét tiltás eredete régmúlt időkben keresendő, az evésre vonatkozó azért született, hogy elejét vegyék a rágeszálók elszaporodásának. A másikkra két magyarázat is létezik: egyrészt babonából, hogy sikeres legyen az előadás, ne füttyüljek ki. A másik praktikus ok: régen a színóradnálason dolgozó tech-

Hasznosítja műszaki ismereteit is

Nagy László a véletlennek köszönhetően lett ügyelő. Lukács Ferenc évad közben hagyta ott a színházat, és kényeszmegoldásként a színészek sorára láttak el az ügyelői feladatot, köztük László is. „Az évad vége felé Németh Ica akkori megbízott igazgató ajánlotta fel, legyenek főállású ügyelő, én pedig igent mondtam – emlékezik

vissza. – Mivel ezt a mesterséget sehol nem tanítják, a gyakorlatban kellett sok mindenre ráéreznem. Sokat köszönhetek Krizsmanek Imrének, aki a Matész legendaris ügyelője volt, és még nyugdíjasként is rendszeresen bejárt a színházba. Vele gyakran elbeszélgettem, tanácsokkal látott el. A kezdetekben két tűz között éreztem magam, elég nehezen tudtam kezelni, hogy színpadon színésztárs vagyok, míg az ügyelői pult mögött utasításokat adok a többieknek.” László ügyelő-

Ezt a mesterséget sehol nem tanítják, a gyakorlatban kellett sok mindenre ráéreznem (Képarcívum)

ott ült mellettem, nem mondtam be a nevét. Igen ám, de Ropog Józsi bácsi hozzá volt szokva, hogy akkor kezdjen öltözni, amikor Némethezt szőlít-

ja az ügyelő. És mivel nem hallotta Pista nevét, nyugodtan várakozott az öltözőben. Csak akkor kapott észbe, amikor már őt szólítottam, ám mire felöltözött, és odaért a színpadra, bizony volt néhány izasztó percük az épp színpadon lévőeknek. „Akkor megfogadtam, a kialakult ügyelői hivásrend szerint mindig mindenkiket szólítok, még ha ott látom magam körül a művészeket, akkor is.”

Mindig mindenkit szólítani kell!

Persze az elmúlt másfél évtized alatt munkája kapcsán akadtak váratlan, kinos jelenetek is. Két tanulságot is leszárt belőlük: bármilyen hosszú ideje is megy egy előadás, nem ügyel emlékezetből, rutinból, illetve azt a kollégát is színpadra szólítja, aki ott áll mellette. „Ez utóbbit egy szenci tájéltadás során fogadtam meg. Németh Pistát kellett volna színpadra szólítanom, de mivel